

Η εκκλησία ως παράδεισος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολλά λέγονται γύρω από το εναγώνιο θέμα του παραδείσου και της κολάσεως. Συνεχώς οι άνθρωποι, όλων των ηλικιών, μόλις τύχουν κάπου με «άνθρωπο» της Εκκλησίας, π.χ. ιερέα, θεολόγο ή θρησκευτικό ομιλητή το πρώτο τους ερώτημα είναι το πώς τελοσπάντων θα είναι ο παράδεισος ή η κόλαση; Οι απαντήσεις φυσικά, πολλές και διάφορες, άλλες θεολογικές, άλλες εμπειρικές, άλλες παραστατικές και φοβερές, αναλόγως... όλες όμως, αν είναι εννοείται Ορθόδοξες οφείλουν να καταλήγουν στο εξής: Παράδεισος και κόλαση δεν είναι κάτι που θα έλθει, αλλά σύμφωνα με τα λεγόμενα του Χριστού μας βιώνετε από το τώρα. Αυτή είναι η αλήθεια της πίστης μας. Άλλωστε θα ήμασταν το λιγότερο και επιεικώς αφελής να ακολουθούσαμε μια πίστη, η οποία να μας ζητά τόσες θυσίες και αγώνες με αντάλλαγμα την μεταθανάτια μας ευτυχία.

Το πιο κύριο και καθοριστικό της εμπειρίας στοιχείο της ζωής μας με το Χριστό είναι η αγάπη μεταξύ μας. Εκκλησία εξάλλου είναι το κάλεσμα όλων των πιστών στον ίδιο χώρο για να ενωθούν μεταξύ τους και με το Χριστό. Είναι αλήθεια, κι ας

μην σκανδαλισθούν όσοι αγωνίζονται μέσα από συνδέσμους και οργανώσεις για την ανθρωπότητα, ότι πουθενά αλλού, δεν μπορεί να βιωθεί η ενότητα των ανθρώπων και η ομοψυχία τους όσο μέσα στη λατρεία της Εκκλησίας μας. Τα λόγια του Χριστού μας είναι σαφή: «Όπου αν μαζευτούν δυο ή τρεις για να υμνήσουν, κι εγώ εκεί θα είμαι ανάμεσα τους». Αν όμως από το βιβλίο της Γραφής βγουν και γίνουν πράξη με ζήλο και πάθος τότε γίνονται εμπειρία υπερκόσμια. Δεν είναι ανάγκη να διαβάσεις για να πειστείς. Σε πείθει η εμπειρία. Το ζεις. Το χαίρεσαι. Το απολαμβάνεις. Το κρατάς μέσα σου σαν φυλακτό αιώνιο. Και μόνο μια τόσο δα στιγμούλα αρκεί για να συνειδητοποιήσεις, για να γυρίσω το λόγο εκεί που τον αρχινήσαμε, ότι εδώ είναι ο παράδεισος, ανάμεσα σε τέσσερις απελευθερωτικούς τοίχους ενός μικρού ή μεγάλου ναού, μέσα στην καρδιακή κοινή προσευχή των μελών της χριστιανικής μου ενοριακής οικογένειας. Δεν είναι ανάγκη ο ναός να είναι περικαλλής, δεν είναι ανάγκη να είναι όλα τέλεια, π.χ. ψάλτες, ιερείς, αγιογραφίες, τάξη και ησυχία. Φτάνει όλοι μέσα στο ναό την ίδια ώρα να προσεύχονται μαζί, για όλους και για όλα. Τότε γίνεται η γη ουρανός, και εσύ μεταφέρεσαι άθελα σου αλλά απολαυστικά σε κάτι, που μόλις έξω από την πόρτα πριν μπεις ούτε το φανταστικές.

Γιώργου Κυπριανού

Πηγή: isagiastriados.com